

това време ще датуватъ характеристикитѣ му на Бориса, Асѣня и пр. . . .

Това просвѣтително-бунтовно настроение на Ангелова се длѣжи освѣнѣ на общия националенъ подеиъ прѣзъ туй време, още и на непосреднитѣ влияния, които сж му упражнили случайнитѣ срѣщи съ нѣкои отъ виднитѣ революционни и просвѣтни прѣдставители на полувъзмогалата се българска нация. Една отъ срѣщитѣ, която си спомняше живо, е и срѣщата му съ Василя Левски и Ангелъ Кънчева. Тѣ дошли въ Жеравна като търговци, дѣто се прѣдставили на Ангелова. Кънчевъ се наименоувалъ Ив. Стояновъ, а Левски — само Василь. Отначало Ангеловъ ги взелъ за шпиони и ги посрѣщналъ твърдѣ хладно и подозрително, но послѣ могли да се разбератъ и дори да станатъ интимни. Ангеловъ ми казваше, че готвѣлъ нѣщо за тази срѣща, но за жалость между ржкописитѣ му не намѣрихъ нищо подобно.

Другата срѣща, която твърдѣ много го подигнала прѣдъ очитѣ на мѣстното население, била тази съ дѣдо Антима прѣзъ 1872 год. Въ тържественото си шедствие за Цариградъ, новоизбраниятъ български екзархъ се отбилъ и въ Жеравна. По инициативата на Ангелова срѣщата била блѣскаво устроена. Дѣцата, прилично прѣмѣнени, пѣли пѣсень, съчинена за случая отъ учителя имъ поетъ. Това стихотворение било прѣдадено послѣ отъ Ангелова на дѣдо Антима. Какво впечатление е направилъ Ангеловъ на скжпия гостъ, се вижда отъ разположието на послѣдния къмъ него. На обѣда, устроенъ въ честь на Антима, Ангеловъ билъ поканенъ лично отъ госта да седне отъ дѣсната му страна. Това дребно на гледъ обстоятелство усилило още повече популярността му между селянитѣ. Прѣснали се слухове, че той има познанство съ знатни хора и че съ дѣда Антима се познавалъ поотрано. Никой не можалъ да допустне, че Ангеловъ се вижда за пръвъ, а може би, и за послѣденъ пжтъ съ българския екзархъ.

Плѣненъ отъ младия и енергиченъ учитель, дѣдо Антимъ пожелалъ да произведе „изпитание“ на дѣцата и да насърчи тѣхъ и тѣхнитѣ родители. Своего задоволство отъ ученишката подготовка той изразилъ въ една кжса назидателна рѣчь, пълна съ ласкави думи за неуморимитѣ учители.

Макаръ твърдѣ увлѣченъ отъ практическата си просвѣтна дѣйность, Ангеловъ пакъ е намиралъ време за творчески литературни занятия. По цѣли нощи той е челъ и писалъ, легналъ на коремъ върху кревата, защото масата тогава била непозната мебелъ за българската кжща. При такива условия той е създавалъ почти най-хубавитѣ свои работи. Въ тѣхъ дава изразъ на своята лична, интимна скръбъ, прѣдизвикана отъ несрѣта или покруса нѣкаква въ живота. Рѣдко